

ban „Lenci” volt, a mely után Tóth Kálmán „Király házassodik” darabjában Kopjai Imre és a Mádi Simi következtek, a melyekkel Z. Gy. rövidesen a Nemzeti Színház legnépszerűbb tagjai közé emelkedett. Sikerei egymást követték, melynek hosszú sorából is kiemelkedtek a „Dolovai nábob leánya”-ban Bilicky, „Közönyt könnyel”-ben Polilla, „Himfy dalai”-ban Szalóki Péter, „Csók”-ban Carlo szerepeiben nyújtott felejthetetlen alakításai. 1890-ben a Farkas-Ratko-díjjal jutalmazták. 1893. jun. 10-én házasságra lépett Singhoffer Vilával. De ambíciója sarkalta és pályázataára Arad városa 1901 aug. 19-én megválasztotta őt szinigazgatójának. 1902-1905-ig szép eredménnyel vezette az aradi színházat, de 1904-ben már a debreceni színházra pályázott, a hol az év ápr. 30-án ő lett a szinigazgató. 1905-ben vette át a debreceni színházat és 8 éven át igazgatta. Sok siker fűződik ottani működéséhez. 1908 febr. 23-án megtartott 25 éves színészi jubileuma országos ünnepség volt. De a színház üzletmenetele idővel rosszra fordult és 1913 febr. 13-án anyagi zavarok miatt le kellett mondania az igazgatásról. Hosszabb szünetelés után, 1915-ben, a Vígszínházban jutott ismét szóhoz. A háború alatt, 1918-ban, a fronton tartott a katonáknak művészi előadásokat. Ugyanez évben a Belvárosi Színház szerződtette tagjai közé. Azóta mindritkábban szerepel színpadon. 1929 május hó 4-én a vasutasok Törekvés műkedvelő gárdája, melynek hosszú időn át rendezője volt, a „Bor” előadásával ünnepelte 50 éves színészi jubileumát, a mikor Z. Göre Gábort játszotta. Irodalmi munkái: „Magyar színészek múltjából” (Debrecen 1885), „Foltényi Vilmos 44 éves színészi működése” (Debrecen, 1885), „ötven év, egy boldog kor emléke” (Színészujtság, 1930). Felesége Singhoffer Vilma, énekesnő, sz. 1873 jan. 16-án, Budapesten, megh. 1918 okt. 7-én, u. o. (Atyja: Singhoffer Ágoston, udvari halászmester, megh. 1900 febr. 9-én.) Énektanulmányokat folytatott, a midőn 1901 okt. 30-án a beteg Hegyi Aranka helyett a régi Népszínházban eljátszotta a „Katalin”-ban a Cárno sze-

repét. A siker oly nagy volt, hogy a színház az év nov. 7-től tagjai sorába szerződtette. Egy sikerekben gazdag művészi pályá kiindulópontja volt ez. Legnagyobbbrészt férje társulatánál működött, majd a Király Színházban s hangversenyeken szerepelt. Temetésén a színész-kollegák nevében Szirmai Imre búcsúztatta. Díszsírhelye fölé 1920 okt. 17-én helyezték el Kallós Ede művészi emlékművét. Gyermekek: Zilahy Pál, színész, sz. 1894 márc. 16-án, Budapesten. Már gyermekkorában szerepelt a színpadon. 1914-ben végezte a Színművészeti Akadémiát, majd 1914-ben bevonult katonának, (L. Világháború) és 1918 dec.-ben kezdte színipályáját. Első szerepe a „Faun” volt, Debrecenben. Igazgatói: Heltai Jenő, Kiss Árpád, Bodonyi Béla, Fekete Mihály, Csáki Antal, Sebestyén Géza és Mihály, Miklóssy Imre, de volt a Belvárosi Színház és a bécsi Theater an der Wien tagja is. Szerelmes és komikus szerepeket is játszik.

(dr. Farkas Ferenc.)

Zilahy Irén, színésznő, sz. Kaposvárott. A nagyvárad Immaculata-zárda növendéke volt, középiskolai tanulmányai elvégzése után, kezében a jeles érettségi bizonyítvánnyal, előbb az orvosi pályára indult, nemsokára fellépett a „Csitri” címszerepében, Aradon, ahol először, mint prózai színésznő hódította meg a közönséget, „A lányom”, „A kis lord”, a „Gyurkovics lányok”, „Terike”, stb. főszerepeiben. Mint ünnepelt naiva tért át az operettre és már néhány hónap elteltével a „Nebántsvirág”, „Suhanc”, „Tatárjárás”, vezető szerepében hozott friss színeket, hódító ifjúságot, pompás táncésszséget és kellemesen kulturált hangot a színpadra. Szatmáron és Nagyváradon, majd ismét Aradon tetézte szubretti sikereit. Szülővárosa a „Nótás kapitány”, „Csókos asszony”, „Marica grófnő”, „Erdészleány”, „Annabál”, „Postás Katica” együttesének élén ünnepelte őt, de vendégül látta Erdély minden nagyobb városa is. Szegeden is vendégszerepelt, innen a budapesti Városi Színház szerződtette; az „Erdészleány” címszerepében mutatkozott be. Itt — és más fővárosi színpadokon